

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **PharmTest, společnost s ručením omezeným**, IČ 64792803
Opatovická 810/2, 500 02 Hradec Králové
zastoupen: korporací UNTAX, s. r. o., daňovým poradcem
U Továren 256/14, 102 00 Praha – Hostivař
jednající Ing. Davidem Hubalem, jednatelem korporace

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Královéhradecký kraj**, IČ 72080043
Horova 824/17, 500 02 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2022, č. j. 207968/22/2701-52522-609354

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2022, č. j. 207968/22/2701-52522-609354, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho zástupce.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho žádost o prominutí úroku z prodlení na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2014, 2015 a 2016.

I. Obsah žalobního tvrzení

2. Žalobce považuje rozhodnutí správce daně za nesprávné a nezákonné. Je toho názoru, že byl postupem správce daně zasažen na svém majetku, což považuje za zásah do svých veřejných subjektivních práv.
3. K věci konstatoval, že podle ust. § 259b odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) může správce daně zcela nebo zčásti prominout úrok z prodlení nebo úrok z posečkané částky, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit.
4. Žalobce připomenul, že v doplnění žádosti o prominutí příslušenství daně z příjmů právnických osob podané dne 20. 1. 2022 uplatnil argumentaci spočívající v tom, že považuje úrok z prodlení vzniklý za dobu od 25. 9. 2019 do 7. 9. 2021 za úrok vzniklý jednáním odvolacího orgánu, což označil jako okolnost hodnou zvláštního zřetele, která by při rozhodování o prominutí úroku z prodlení měla být brána v potaz. Žalobce důvod prodlení s úhradou daně označil za důvod, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit, jak se podává z ust. § 259b odst. 2 daňového řádu. Žalobce v doplnění žádosti o prominutí úroku argumentoval tím, že podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo na to, aby jeho věc byla projednána bez zbytečných průtahů. Žalobce proti dodatečným platebním výměřům na daň z příjmů právnických osob brojil dne 25. 6. 2019 odvoláním, které dne 2. 8. 2019 doplnil. Dne 24. 9. 2019 obdrželo Odvolací finanční ředitelství kompletní spisový materiál od prvostupňového správce daně, zamítavé rozhodnutí o odvolání však vydalo až dne 29. 10. 2021 a to po nahlížení do spisu a telefonické urgenci rozhodnutí.
5. Žalobce zdůraznil, že z obsahu správního spisu odvolacího orgánu je přitom patrné, že odvolací orgán po předání spisu prvostupňovým správním orgánem vůbec nekonal a začal konat až po intervenci zástupce žalobce při nahlížení do spisů dne 8. 9. 2021. Z průběhu řízení je dle názoru žalobce patrné, že odvolací orgán byl schopen po urgenci odvolání vyřídit ve lhůtě od 8. 9. 2021 do 29. 10. 2021, tedy za 51 dní. Žalobce proto úrok z prodlení za dobu od 25. 9. 2019 do 7. 9. 2021 považuje za úrok vzniklý jednáním odvolacího orgánu.
6. Dále uvedl, že žalovaný při rozhodnutí o žádosti žalobce o prominutí úroku z prodlení vycházel z Pokynu č. GFŘ-D-47 a posuzoval, zda je naplněna některá z podmínek ospravedlnitelného důvod prodlení. Konstatoval, že *„[n]aplnění žádného z ospravedlnitelných důvodů správce daně neshledal a zároveň konstatuje, že se nejedná ani o takový důvod, který by mohl být podřazen pod pojem ospravedlnitelný důvod nad rámec tohoto pokynu. Dle pokynu není vyloučeno, že při posuzování konkrétního případu správce daně dospěje k závěru, že lze prominout i z důvodu v pokynu neuvedeného. Mělo by však jít o výjimečný případ, který je z lidského hlediska omluvitelný a z hlediska materiálního představuje probřesek spíše formalistický.“*
7. Žalobce připomenul, že podle ust. § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění předpisů pozdějších (dále v textu také jako „s. ř. s.“), je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Dále žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2020, č. j. 10 Afs 343/2019 - 49, dle

něhož pokyny nejsou obecně závaznou právní normou (srov. bod [25] cit. rozhodnutí): „Třeba však pamatovat, že pokyny nejsou obecně závaznou právní normou. Ze skutečnosti, že finanční správa zajišťuje zpřístupnění uvedených pokynů veřejnosti, nelze odvozovat jejich obecnou závaznost. Pokyny řady „D“ nenaplňují formální znaky požadované pro obecně závazný normativní právní akt. Tyto pokyny jsou vydávány jako interní normativní akty a pro správce daně představují pokyn nadřízeného orgánu. Pokyny nemohou měnit právní předpisy, které vykládají (srov. rozsudek ze dne 25. 10. 2006, čj. 8 Afs 3/2005-59). Jejich aplikovatelnost závisí na trvající účinnosti právního předpisu, který vykládají (a samozřejmě na tom, že právní předpis nebyl relevantním způsobem novelizován).“ Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí v podstatě uvedl, že se důvodem (zásadní prodlení odvolacího orgánu při projednání odvolání), který žalobce shledává za důvod, kterým lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit jeho prodlení s úhradou podle ust. § 259b odst. 2 daňového řádu, vůbec nezabýval a odkázal se na to, že není taxativně vyjmenován mezi důvody, které uvádí Pokyn č. GFŘ-D-47.

8. Žalobce měl za to, že žalovaný nepostupoval v souladu s právní úpravou uvedenou v ust. § 259b odst. 2 daňového řádu, podle něhož správce daně může zcela nebo zčásti prominout úrok z prodlení, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit, když žalovaný uváděný důvod žalobcem vůbec neposoudil. Naopak lze konstatovat, že žalovaný meze správního uvážení vymezené citovaným ustanovením zneužil, když nerespektoval zákonnou úpravu a vydal žalobou napadené rozhodnutí, které jako zákonné při přezkumu nemůže obstát.
9. Žalobou napadené rozhodnutí tak žalobce označil za nepřezkoumatelné, neboť se v něm žalovaný s argumentací žalobce nevypořádal. Nadto uvedl, že prodlení na straně odvolacího orgánu zásadním způsobem ovlivnilo výši úroku z prodlení, a takové nedůvodné prodlení je zákonem předpokládaným důvodem, kterým lze (částečně v období od 25. 9. 2019 do 7. 9. 2021) ospravedlnit prodlení žalobce s úhradou daně.

II. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

10. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že dne 23. 12. 2021 podal žalobce žádost o prominutí příslušenství daně, a sice penále a úroků z prodlení. Žalovaný na základě této žádosti prominul penále ve výši 52 583 Kč a žádost o prominutí úroku z prodlení zamítl.
11. Dále konstatoval, že institut úroku z prodlení je upraven v ustanovení § 251a daňového řádu. Úrok z prodlení vzniká ve chvíli, kdy se daňový subjekt ocitá v prodlení, přičemž vzniká za každý jednotlivý den, což je dáno skutečností, že má hmotněprávní povahu. Vznik úroku je objektivní skutečností, závislou toliko na splnění podmínek pro jeho vznik v kombinaci s plynutím času. Úrok z prodlení a úrok z posečkané částky lze prominout zcela nebo zčásti dle pravidel předjímaných v ustanovení § 259b daňového řádu. Kritériem pro posouzení prominutí úroku z prodlení není pouze (ne)součinnost daňového subjektu, nýbrž více skutečností, pakliže mohou ospravedlnit prodlení úhrady daně v konkrétním případě. V praxi tedy půjde o případy, které jsou z lidského hlediska omluvitelné a nepředstavují závažný prohřešek. Správce daně tedy musí primárně posoudit, zda je v daném případě vůbec dán důvod zabývat se žádostí s ohledem na ospravedlnitelné důvody prodlení s úhradou daně. V návaznosti na tyto důvody pak stanoví rozsah potencionálního prominutí úroků. Při posouzení rozsahu, ve kterém bude úrok prominut, správce daně zohledňuje i skutečnost, zda ekonomické či sociální poměry

daňového subjektu zakládají tvrdost uplatněného úroku (k tomu viz § 259b odst. 2 a odst. 3 daňového řádu). Při rozhodování o žádosti žalobce o prominutí příslušenství daně žalovaný v souladu s ustanovením § 259c odst. 2 daňového řádu zkoumal kritéria pro omezení promíjení daně a jejího příslušenství, tj. zda žalobce nebo osoba, která je členem jejího statutárního orgánu, v posledních 3 letech závažným způsobem porušila daňové nebo účetní právní předpisy. Žádná z těchto skutečností shledána nebyla.

12. Žalobce se, jak žalovaný dále uvedl, v souladu s ustanovením § 259b odst. 2 daňového řádu zabýval otázkou, zda v tomto posuzovaném případě existuje možnost prominout příslušenství daně zcela nebo zčásti z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Konkrétní ospravedlnitelné důvody zákon neuvádí, avšak Generální finanční ředitelství, vedeno snahou dostatečně spolehlivě zabezpečit v maximální možné míře jednotné a objektivní rozhodování o žádostech o promíjení příslušenství daně, vymezilo Pokynem GFŘ-D-47 skutečnosti, v jejichž faktickém naplnění lze spatřovat důvody, pro které je dle zákonné úpravy možné příslušenství daně prominout. Tímto Generální finanční ředitelství též vyjádřilo snahu zamezit případným excesivním individuálním rozhodnutím tak, aby byla i při aplikaci předmětné zákonné pravomoci založené na kombinaci obecně formulovaných právních pojmů v maximální možné míře šetřena veřejná práva poplatníků spočívající v zákazu diskriminace. Ospravedlnitelné důvody lze shledat i nad rámec Pokynu č. GFŘ-D-47. V takovém případě by mělo jít o výjimečný případ, který je z lidského hlediska omluvitelný a který z hlediska materiálního představuje prohřešek spíše formalistický. Ani takovýto ospravedlnitelný důvod však žalovaný neshledal. Žalobce primárně namítá, že úrok z prodlení předepsaný za období od 25. 9. 2019 do 7. 9. 2021 je úrok vzniklý v důsledku nečinnosti odvolacího orgánu, proto tento úrok z prodlení požaduje vyloučit z výpočtu úroků z prodlení. Osoba zúčastněná na správě daní je oprávněna podat podnět nejbližší nadřízenému správci daně, pakliže správce daně nepostupuje v řízení bez zbytečných průtahů v případech vyjmenovaných v ustanovení § 38 odst. 1 písm. a) až písm. c) daňového řádu. Ochrana před nečinností je obecným institutem, který efektivně umožňuje reagovat na případné porušení jedné ze zásad daňového řízení, a sice zásady rychlosti řízení a procesní ekonomie, jak má na mysli ustanovení § 7 odst. 1 daňového řádu, tj. postupovat v daňovém řízení bez zbytečných průtahů. Ochrana před nečinností je v daňovém řádu konstruovaná jako opatření realizované vždy na podnět osoby zúčastněné na správě daní. Institut ochrany před nečinností správce daně vychází též z ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle níž má každý právo na to, aby jeho věc byla projednána bez zbytečných průtahů. Jeho cílem však není stanovit obecné lhůty pro provedení určitých právních úkonů ze strany správce daně. Obecným prostředkem ochrany proti nečinnosti je správní žaloba. Soudní ochrana má subsidiární charakter, neboť ji lze využít pouze za podmínky, že osoba zúčastněná na správě daní bezvýsledně vyčerpala prostředky, které procesní předpis pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti nečinnosti. Před tím, než se dotčená osoba obrátí na soud, musí prokázat marný pokus řešit celou záležitost nejprve podnětem podle ustanovení § 38 daňového řádu. Žalobce žádnou aktivitu ve smyslu shora popsáném nevyvinul, respektive vyvinul až nahlížením do spisu dne 8. 9. 2021. Námitku žalobce o nesprávnosti a nezákonnosti rozhodnutí o námitce posoudil žalovaný v kontextu shora uvedeného jako nedůvodnou. Žalovaný shrnul, že při posuzování žádosti žalobce o prominutí příslušenství daně postupoval v souladu se zákonnými pravidly.

13. V replíce k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že na straně 5 vyjádření k žalobě se žalovaný v podstatě doznává, že se stěžejním důvodem pro prominutí úroku nezabýval. Žalovaný konstatuje, že „[k]onkrétní ospravedlnitelné důvody zákon neuvádí“. Žalovaný bez toho, aniž by svůj hodnotící soud ohledně neprominutí úroku jakkoli popsal, konstatoval, že sice „[o]spravedlnitelné důvody lze shledat i nad rámec Pokynu č. GFŘ-D-47 ...“, *vsak* „[t]akovýto ospravedlnitelný důvod však žalovaný neshledal.“ Závěry žalovaného jsou proto zcela nepřezkoumatelné. Žalovaný pak odkazuje žalobce na institut ochrany před nečinností správce daně podle ust. § 38 daňového řádu. Zároveň žalovaný zcela mimo žalobní argumentaci konstatuje subsidiaritu žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu podle ust. § 79 s. ř. s. Žalobce tak konstatoval, že se žalovaný ve vyjádření k žalobě s uplatněnou žalobní argumentací nikterak nevypořádal, a jeho vyjádření ho usvědčilo z toho, že se žalobcem tvrzeným důvodem pro prominutí úroků z prodlení žalovaný vůbec nezabýval. Proto žalobce setrval na podané žalobě a požádal soud, aby zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí posoudil v intencích žalobního návrhu a argumentace uvedené v této replíce.
14. Žalovaný ve svém vyjádření k replíce připomenul svoje vyjádření k žalobě, kde na str. 5 uvedl, že se zabýval též otázkou, zda v tomto konkrétním případě existují ospravedlnitelné důvody umožňující prominout úrok z prodlení zcela nebo z části, jak má na mysli ustanovení § 259b odst. 2 daňového řádu. V této souvislosti žalovaný uvedl, že konkrétní ospravedlnitelné důvody v citovaném ustanovení daňového řádu však nejsou explicitně vyjádřeny. Generální finanční ředitelství proto vydalo pokyn k promíjení příslušenství, jehož cílem bylo maximálně zabezpečit jednotné a objektivní rozhodování o žádostech týkajících se prominutí příslušenství daně. V tomto metodickém pokynu jsou skutečnosti zakládající ospravedlnitelné důvody prodlení explicitně vyjádřeny. Žalovaný ve vyjádření k žalobě rovněž uvedl, že ospravedlnitelné důvody lze shledat i nad rámec Pokynu č. GFŘ-D-47. Takovými ospravedlnitelnými důvody mohou být ty, které jsou z lidského hlediska omluvitelné a z hlediska materiálního představují prohřešek spíše formalistického charakteru. V této souvislosti pak žalovaný podotkl, že ani takovýto ospravedlnitelný důvod neshledal, čímž mínil, že takovým důvodem nemůže být toliko konstatování žalobce o domnělé nečinnosti odvolacího orgánu. S ohledem na shora uvedené byly námitky žalobkyně shledány jako nedůvodné. Žalovaný dále konstatoval, že pokud se žalobce domníval, že správce daně nepostupoval v řízení bez zbytečných průtahů, byl oprávněn jakožto osoba zúčastněná na správě daní podat podnět na ochranu před nečinností nejbližší nadřízenému správci daně z důvodů předjímaných v ustanovení § 38 odst. 1 písm. a) až písm. c) daňového řádu a následně i správní žalobou. Žalovaný rovněž podotkl, že žalobci nebránilo nic tomu, aby doměřenou daň z příjmů právnických osob zaplatil bez toho, že by vyčkával na rozhodnutí odvolacího orgánu.

III. Přezkoumání věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s., v souladu s ust. § 51 odst. 1 uvedené právní úpravy, a usoudil následovně.
16. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 23. 5. 2019 žalovaný doměřil žalobci z moci úřední daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roků 2014, 2015 a 2016 včetně vypočteného penále. Dodatečné platební výměry byly žalobci doručeny dne 29. 5. 2019. Proti těmto dodatečným platebním výměrům podal žalobce dne 25. 6. 2019

odvolání, které žalovaný zaevidoval pod č. j. 1445523/19. Žalovaný vypravil spisový materiál, který byl Odvolacímu finančnímu ředitelství doručen dne 24. 9. 2019. Dne 29. 10. 2021 vydalo Odvolací finanční ředitelství rozhodnutí č. j. 39963/21/5200-11433-710862, kterým odvolání zamítlo a napadené dodatečné platební výměry potvrdilo. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 31. 10. 2021. Úhrada doměřené daně a penále byla připsána na účet žalovaného dne 11. 11. 2021. O výši úroků z prodlení vztahujících se k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roků 2014, 2015 a 2016 byl žalobce informován dne 15. 1. 2022 vyrozuměním o úroku z prodlení ze dne 10. 1. 2022 za zdaňovací období roku 2014 ve výši 16 036 Kč, za zdaňovací období roku 2015 ve výši 71 566 Kč a za zdaňovací období roku 2016 ve výši 140 334 Kč. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce námitku, která byla žalovaným zamítnuta. K datu 23. 12. 2021 podal žalobce žádost o prominutí příslušenství daně, tedy penále a úroku z prodlení. Žádost o prominutí úroku z prodlení žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl.

17. Krajský soud se ve smyslu shora uvedených žalobních důvodů zabýval otázkou aplikace ust. § 259b daňového řádu žalovaným. Z této právní úpravy lze seznat, že *„Daňový subjekt je oprávněn požádat správce daně o prominutí úroku z prodlení nebo úroku z posečkané částky, pokud byla uhrazena daň, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl. Správce daně může zcela nebo zčásti prominout úrok z prodlení nebo úrok z posečkané částky, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při posouzení rozsahu, ve kterém bude úrok prominut, správce daně zohlední skutečnost, zda ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládají tvrdost uplatněného úroku.“* Takto nastíněná právní úprava prominutí úroku z prodlení obsahuje jednak neurčitý právní pojem, tedy „ospravedlnitelný důvod prodlení“ a dále i diskreční pravomoc správce daně. Je tak zřejmé, že je nutno prvotně objasnit neurčitý právní pojem a pak vyhodnotit, zda konkrétní skutečnosti v projednávané věci lze do tohoto neurčitého právního rámce zasadit. Povinnost takového postupu bezesporu přináležejí žalovanému, neboť, jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 31. 7. 2020, č.j. 5 Afs 245/2009-28, důvody, které zákon označuje za ospravedlnitelné, zákon blíže nespécifikuje a záměrně je zde zakotven neurčitý právní pojem, který správním orgánům umožní reagovat na konkrétní okolnosti jednotlivých věcí. Krajský soud tedy dále zkoumal, zda žalovaný takto nastaveným povinností vymezeným zákonem a následně i judikaturou Nejvyššího správního soudu dostál.
18. Je seznatelné, že žalobce v žádosti o prominutí úroku z prodlení (resp. v doplnění žádosti o prominutí úroku z prodlení) označil za důvod jejího podání okolnosti hodné zvláštního zřetele, a to skutečnost, že odvolací orgán nerozhodl o odvolání proti dodatečným platebním výměrům na daň z příjmů právnických osob bez zbytečných průtahů, ale až po intervenci zástupce žalobce a to po uplynutí dvou let. Vznik úroku z prodlení tak žalobce přisuzoval neúměrně dlouhému jednání odvolacího orgánu a žádal zohlednění této okolnosti při rozhodování o prominutí úroků z prodlení. Z pohledu žalobce se tak jednalo o důvod, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit, neboť vznikl v důsledku nečinnosti odvolacího orgánu. Žalovaný v reakci na tuto žalobní námitku v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že *„Při posuzování Vaší žádosti vycházel správce daně z Pokynu č. GFR-D-47, který je zveřejněn na internetových stránkách Finanční správy České republiky. Správce daně tedy posuzoval, zda je naplněna některá z podmínek ospravedlnitelného důvodu prodlení. Těmito důvody mohou být: 1) vykonání platby daňovým dlužníkem omylem na jiný účet nebo pod jiným variabilním symbolem, 2)*

prokázaný nepříznivý zdravotní stav, který bránil v plnění daňové povinnosti, 3) sankcionovaná zálohová povinnost, kdy celková výsledná daňová povinnost byla nižší, 4) v průběhu roku, kdy došlo k platbě daně, byl daňový subjekt stížen živelnou pohromou, 5) úrok z prodlení byl předepsán za daňový nedoplatek na dani z převodu nemovitostí/ z nabytí nemovitých věcí v případě, kdy daň vypočtená na základě ocenění znalcem byla uhrazena včas, ale správce daně stanovil daň v jiné výši, 6) počet dnů z prodlení s úhradou, k níž se váže úrok, bylo maximálně 15 kalendářních dnů, 7) úrok z prodlení vznikl na základě dodatečného tvrzení podaného subjektem bez výzvy správce daně. Naplnění žádného z ospravedlnitelných důvodů správce daně neshledal a zároveň konstatuje, že se nejedná ani o takový důvod, který by mohl být podřazen pod pojem ospravedlnitelný důvod nad rámec tohoto pokynu. Dle pokynu není vyloučeno, že při posuzování konkrétního případu správce daně dospěje k závěru, že lze prominout i z důvodu v pokynu neuvedeného. Mělo by však jít o výjimečný případ, který je z lidského hlediska omluvitelný a z hlediska materiálního představuje prohřešek spíše formalistický.“

19. Z takto prezentovaného vyjádření lze usoudit, že žalovaný prioritně posuzoval žádost žalobce z pohledu směřovaného Pokynem č. GFŘ-D-47 se závěrem, že žalobce nesplňuje ani jeden ze 7 ospravedlnitelných důvodů prodlení. Současně připustil, že není vyloučeno, že může existovat i důvod další, v pokynu neuvedený, nicméně takový důvod, který by přesahoval rámec tohoto pokynu, v projednávané věci žalovaný neshledal.
20. Postup žalovaného při zvažování důvodů žádosti o prominutí úroku z prodlení tak nelze hodnotit jako dostačující. Žalobce svůj důvod pro podání žádosti jasně v jejím doplnění vymezil, když zdůraznil, že předmětný úrok vznikl v důsledku nečinnosti odvolacího orgánu v daňovém řízení dotýkajícím se daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2014, 2015 a 2016. Úkolem žalovaného tedy bylo provést výklad neurčitého právního pojmu ve vztahu k důvodům uváděným žalobcem a následně dovodit, zda takový důvod může být důvodem ospravedlnitelným. V napadeném rozhodnutí absentují jakékoliv konkrétní úvahy, kterými se žalovaný při hodnocení žádosti o prominutí úroku řídil. Od žalovaného se přitom očekávalo, že při výkladu neurčitého právního pojmu se jeho úvahy zaměří na konkrétní skutkovou podstatu. Soudu nepřísluší nahrazovat úvahu správce daně svými závěry. Teprve následně, tedy až po analýze provedené správcem daně, soud posuzuje, zda určitá skutková okolnost byla správcem daně podřazena pod neurčitý právní pojem zákonně. Soudu tak nepřísluší nahrazovat úvahy správce daně úvahami svými a vyvozovat z toho následné závěry. Z průběhu daňového řízení je zřejmé, že žalovaný neobjasnil, co se rozumí pojmem „ospravedlnitelný důvod prodlení“ a proč nelze důvod uváděný žalobcem pod tento pojem podřadit. Takový nedostatek odůvodnění rozhodnutí přitom nelze nahrazovat dalším vyjádřením žalovaného při soudním řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č.j. 1 A 629/2002-25 a ze dne 19. 12. 2008, č.j. 8 Afs 66/2008-71), neboť argumenty uvedené ve vyjádření k žalobě měly již být obsaženy v odůvodnění napadeného rozhodnutí. To se však nestalo.
21. Krajskému soudu proto nezbylo, než dle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný ve smyslu ust. § 78 odst. 5 uvedené právní úpravy vázán shora vysloveným právním názorem.

22. Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce. Jeho důvodně vynaloženými náklady byl zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměna zástupci a jeho režijní výlohy. Odměna za zastupování se u soudních řízení dle s. ř. s. stanoví podle zásad pro mimosmluvní odměny, tedy podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Zástupce učinil celkem 3 úkonů právní služby po 3 100 Kč, a to převzetí věci, sepsání žaloby a sepsání repliky. Dále krajský soud přiznal žalobci nárok na úhradu 3 režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). To vše včetně DPH. Krajský soud uložil žalovanému takto vyčíslené náklady zaplatit do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou zástupce žalobce a to bankovním převodem na účet č. 2800034283/2010 vedený u FIO banka, a.s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 8. února 2023

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu